

162

1644-1654

A HÁZASSÁG EGYSÉGE ÉS FÖLBONTHATATLANSÁGA

1644 A házastársak szeretete természeténél fogva megköveteli egész életüket átfogó személyes közösségük egységét és fölbonthatatlanságát: "Már többé nem két test, hanem csak egy" (Mt 19,6). "Arra hivatottak, hogy állandóan növekedjenek közösségükben a házassági ígélet iránti mindennapos hűség, valamint a teljes és kölcsönös önatadás által." Ez az emberi közösség megerősödik, megtisztul és tökéletesedik a Jézus Krisztussal való közösségben, amit a házasság szentsége ajándékozik. A közös hitélet és az Eucharisztia közös vétele által elmélyül.

1645 "Mind a férfi, mind a nő kölcsönös és teljes szeretetben elismerendő egyenlő személyi méltósága is nyilvánvalóvá teszi a házasságnak az Úrtól megerősített egységét." A poligámia ellentétes ezzel az egyenlő méltósággal és a házastársi szeretettel, mely egyetlen és kizárólagos.

A HÁZASTÁRSI SZERETET HŰSÉGE

1646 A házastársi szeretet természeténél fogva a házastársak sérthetetlen hűségét követeli. Ez következik abból a kölcsönös odaadásból, melyben kölcsönösen egymásnak adják magukat. A szeretet végleges akar lenni. Nem lehet "egy új döntésig tartó". "Ez a bensőséges egység mint két személy kölcsönös ajándékozása és a gyermekek java megkívánja a házastársak teljes hűségét, és sürgeti fölbonthatatlan egységüket."

1647 E hűség legmélyebb alapja Istennek a szövetségéhez és Krisztusnak az Ő Egyházához való hűségében rejlik. A házasság szentsége által válnak a házastársak képessé arra, hogy e hűséget megjelenítsék és bizonyítsák. A szentség által a házasság fölbonthatatlansága új és mélyebb értelmet nyer.

1648 Nehéznek, sőt lehetetlennek tűnhet egész életen át egy emberi személyhez kötődni. Ugyanakkor nagyon fontos hirdetni az örömhírt: Isten végleges és visszavonhatatlan szeretettel szeret bennünket, és a házastársak ebből a szeretetből részesülnek, ez a szeretet hordozza és támogatja őket, és lehetővé teszi, hogy hűségükkel Isten hűséges szeretetének tanúi legyenek. A házastársak, akik Isten kegyelmével teszik ezt a tanúságot gyakran igen nehéz körülmények között, megérdemlik az egyházi közösség hálás elismerését és támogatását.

1649 Vannak olyan helyzetek, amikor a házassági együttélés nagyon különböző okok miatt gyakorlatilag lehetetlenné válik. Ilyen esetekben az Egyház megengedi a házastársak fizikai különválását (ágytól, asztaltól való elválás), azt, hogy többé ne éljenek együtt. A külön élő házastársak házassága azonban Isten előtt továbbra is érvényes marad; nem szabadok új házasság megkötésére. Az ilyen nehéz helyzetben a legjobb megoldás, ha lehetséges, a kibékülés. A keresztény közösségnek segítenie kell ezeket az embereket, hogy ebben a helyzetben is keresztények maradjanak, hűségesek a fölbonthatatlan házassági kötelékhez.

1650 Napjainkban számos országban sok katolikus él, akik miután a polgári törvények szerint váláshoz folyamodnak, új polgári házasságot kötnek. Az Egyház Jézus Krisztus szava ("Aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el ellene. Ha pedig a feleség hagyja el férjét és máshoz megy, házasságot tör." [Mk 10,11-12]) iránti hűsége miatt vallja, hogy nem ismerheti el ezt az új együttélést érvényesnek, ha az első házasság érvényes volt. Amennyiben elvált házaspár polgárilag újraházasodtak, olyan helyzetbe kerültek, mely objektív módon áthágja Isten törvényét.

Éppen ezért amíg e helyzet fennáll, nem áldozhatnak. Ugyanezen oknál fogva bizonyos egyházi feladatokat sem vállalhatnak. A szentgyónásban történő kiengesztelődés csak azokat illeti, akik bánják, hogy a Krisztushoz való hűség és szövetség jelét megtörték, és kötelezik magukat, hogy teljes önmegtartóztatásban élnek.

1651 Az ilyen helyzetben élő keresztények iránt - akik gyakran őrzik a hitet és keresztény módon szeretnék nevelni gyermekeiket - a papoknak és az egész közösségnek figyelmesnek kell lenniük, hogy ne érezzék magukat kizárva az Egyházból, melynek életében mint megkereszteltek részt vehetnek és részt is kell venniük.

"Buzdítsák őket arra, hogy hallgassák Isten igéjét, vegyenek részt a szentmisén, imádkozzanak állhatatosan, gyakorolják a szeretet cselekedeteit, működjenek együtt az igazságosság megvalósításáért, a gyermekeket keresztény hitben neveljék, éljen bennük a bűnbánat lelkülete, és rendszeresen tartsanak bűnbánatot, hogy így napról napra kiesdjék Isten kegyelmét."

A TERMÉKENYSÉGRE NYITOTT LELKÜLET

1652 "A házasság intézménye és a házastársi szerelem természetesen a gyermek nemzésére és nevelésére irányul, és ebben teljesedik be":

"A gyermek a házasság legnagyobb ajándéka, és a szülők számára a legnagyobb kincs. Isten, aki így szólt: »Nem jó az embernek egyedül lennie« (Ter 2,18), és aki »kezdetől férfinak és nőnek teremtette az embert« (Mt 19,4), különleges részt akarva adni neki a saját teremtő tevékenységéből, megáldotta a férfit és a nőt: »Legyetek termékenyek, szaporodjatok« (Ter 1,28). Következésképpen a házastársi szerelem helyes gyakorlása és a belőle fakadó egész családi élet - a házasság egyéb céljainak háttérbe szorítása nélkül - arra irányul, hogy a házastársak bátran legyenek képesek együttműködni a Teremtő és a Megváltó szeretetével, aki általuk gyarapítja és gazdagítja a családját."

1653 A házastársi szeretet termékenysége kiterjed az erkölcsi, lelki és természetfölötti élet gyümölcseire, melyeket a szülők nevelés útján adnak át gyermekeiknek. A szülők gyermekeik első és legfontosabb nevelői. Ebben az értelemben a házasság és a család alapvető feladata az élet szolgálata.

1654 Azok a házastársak, akiket Isten nem ajándékozott meg gyermekáldással, emberi és keresztény értelemben teljes házastársi életet élhetnek. Házasságuk a szeretet, az elfogadás és az áldozatosság termékenységétől válhat ragyogóvá.